

Muzica închinării

– După rânduiala lui David –

Cezar Geantă

Sfânta Scriptură ne descoperă voia lui Dumnezeu, planul Său de mântuire a omului căzut, într-un cuvânt, Iubirea Sa pentru o lume pierdută prin neascultare, iubire manifestată printr-o Jertfă infinit de mare și de dureroasă, adusă pe Golgota, spre a o salva din moarte veșnică (Ioan 3:16).

Toată Scriptura a fost insuflată de Dumnezeu și scrisă de oameni aleși de El, care au exprimat ideile primite de la Duhul Sfânt în limbaj omenesc (2 Timotei 3:16). Exisă însă și două excepții în care Dumnezeu se implică Personal în comunicarea cu omul, prin documente scrise de El Însuși, cu mâna Lui. Acestea sunt: Cele 10 porunci (Exod 24:12; 34:28) și Rânduiala lui David (1 Cronici 28:12).

Faptul că aceste două comunicări au fost scrise de Însuși Dumnezeu, cu mâna Sa, și date omului sub această formă dovedește:

1. Obligația impusă destinatarului de a respecta toate amănuntele prevăzute în text, fără excepție!

2. Valabilitatea veșnică a prevederilor documentelor respective, caracterul lor neschimbător, întrucât și Legea celor 10 porunci și închinarea după Rânduiala lui David, au a face cu Persoana Supremă din univers, Izvorul creației și al veștii în care „nu este nici schimbare, nici umbră de mutare”! (Iacob 1:17; Maleahi 3:6).

În lucrarea de față ne vom ocupa de cel de al doilea document, scris de mâna lui Dumnezeuși oferit regelui David, privitor la construirea Templului din Ierusalim și la exigența închinării, document supranumit „Rânduiala lui David”.

În 1 Cronici, capitolele 23-28, se face o prezentare amănunțită a pregătirilor făcute de regele David în vederea construirii Templului:

1. Organizarea preoților, a leviților, a cântăreților;

2. Schițele obiectelor și a uneltelor de la Sanctuar, cu forma, greutatea și materialul respectiv, pentru fiecare lucru în parte. Sunt amintite pe nume: sfeșnice, candele, mese, potire, altare, chivot, lighene, cești, furculițe... unele din aur, altele din argint.

„Toate acestea”, precizează David, „toate lucrările izvodului acestuia mi le-a făcut cunoscut Domnul, însemndu-le în scris cu mâna Lui” (1 Cronici 28:19).

Deoarece Rânduiala lui David cuprinde o multitudine de aspecte legate de ceremonii (slujbele preoțești și de închinare, în general), în cele ce urmează vom studia doar închinarea prin muzică.

Trebuie să menționăm de la început, că izvodul „pe care l-a primit regele, în scris de la Dumnezeu, nu este reprodus *ad litteram* în Sfânta Scriptură, precum cele 10 porunci, din motiv că aspectele de ordin ceremonial cuprinse în el aveau o valabilitate temporară.

Ceea ce rămâne veșnic din acest document cersc este spiritul închinării în fața unui Dumnezeu neschimbător și veșnic. Este vorba de respectul plin de teamă față de Cel Preaînalt, respect manifestat prin calitatea jefelor aduse (fără cusur), prin nivelul excelent al

demersului artistic, și, nu în ultimul rând, prin atitudinea de smerenie neprefăcută a celor ce aduc ofrandele închinării.

Dacă mielul de jertfă din Legea ceremonială trebuia să fie „fără cusur”, jertfa buzelor noastre (Evrei 13:15; Osea 14:2) trebuie să fie tot fără cusur: mesaj nobil, scriitură măiestrită, interpretare la înălțimea componistică, atitudine smerită a interpreților, cu haine și gânduri curate. Exigențele închinării prin muzică, prevăzute în Rânduiala lui David, sunt perfect valabile de-a lungul veșniciei, pentru că Măreția, Statornicia, Stăpânirea universală, atotputerea și autoritatea înfricoșătoare ale lui Dumnezeu se identifică cu eternitatea Sa.

„Fiindcă am primit dar o împărăție, care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori, și să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie și cu frică, fiindcă Dumnezeul nostru este ‘un foc mistuitor’.”
(Evrei 12:28-29)

Caracteristicile închinării prin muzică, prevăzute în Rânduiala lui David, vor fi analizate pe parcursul studiului nostru, și vom vedea cum ele au fost respectate de-a lungul secolelor, cu strictete, în muzica sacră.

Singura perioadă istorică în care muzica de închinare a fost pervertită prin substituirea repertoriului sacru, autentic, cu unul distractiv, lumesc, este perioada post-modernă (secolul XX și azi).

Vrăjmașul lui Dumnezeu, Satana, a lucrat cu multă râvnă și măiestrie la acest plan genial- diabolic, prin care închinarea la adevăratul Dumnezeu se transformă într-un omagiu adus firii pământești și marelui Împotrivor personal.

Cum a reușit să realizeze o așa uriașă fraudă? Prin aducerea generațiilor de oameni din ultima sută de ani, într-un analfabetism muzical, concomitent cu proliferarea fără precedent a unei muzici distractive, grație tehnicii electronice performante, care a umplut tot habitatul uman, inclusiv locașurile de închinare.

Deoarece școlile laice, ca și cele religioase, nu mai dau importanță studierii muzicii, nici teoriei și nici audierii marilor capodopere ale acestei arte, înțelegerea limbajului și, respectiv, a mesajului sonor muzical, lipsește unor generații întregi, care se mulțumesc doar cu produse ieftine, menite a le stimula înclinațiile firești sau a le alunga plictisul cotidian.

Omul contemporan nu mai știe ce înseamnă purificarea prin muzică, ci doar distracția. Urăște liniștea, iubește zgomotul, și acest lucru se observă și în biserici. Nu se mai dorește acea muzică plăcută lui Dumnezeu, moștenită din vechime și adusă la perfecțiune în epoca preclasică și clasică, ci se preferă muzica ambientală, ușoară, frivolă, distractivă, care să exalte teluricul din om în dauna spiritului, care agonizează din lipsă de hrană spirituală autentică.

Muzica nu mai este o jertfă adusă după cum place lui Dumnezeu, ci după cum place interpretului și de ce nu, publicului ignorant și la fel de idolatru ca și protagonistul.

Iată ce spune Biblia despre jertfa duhovnicească adusă Marelui Stăpân al universului, muzica fiind prima ca importanță dintre jertfele duhovnicești din cadrul închinării.

„Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos.” (1 Petru 2:5)

Câți dirijori de cor sau soliști vocali mai respectă această regulă Biblică, să aducă „jertfe duhovnicești plăcute lui Dumnezeu”?

Astăzi, tot ce se prezintă ca jertfă duhovnicească în închinare respectă un singur criteriu: să placă nu lui Dumnezeu, ci firii pământești, gusturilor primitive, pervertite ale interpreților și ale publicului ignorant. Astfel, închinarea este deturnată de la scopul ei – Dumnezeu –, la orgoliile și plăcerile marelui „eu” personal.

Câți „muzicieni” sunt capabili să discearnă goliciunea unor „compoziții” care doar sună agreabil pentru urechea externă, dar care lasă sufletul pustiu prin lipsa unui mesaj nobil, prin absența unor idei profunde, care să înalțe, să înobileze spiritele ascultătorilor?

Eliminarea muzicii sacre autentice și adaptarea muzicii ușoare în cadrul închinării este capodopera lui Satana, pregătită pentru sfârșitul istoriei acestui pământ și, vai, cât de mulți închinători au căzut în această capcană universală, în care cred că se închină lui Dumnezeu, când, de fapt, aduc ocară Acestuia!

Preferințele muzicale, satisfacerea gustului firesc sunt atât de puternice și înrobitoare, încât devin idoli pentru cei mai mulți oameni, idoli pentru care sunt gata să lupte până la moarte. Dacă cineva încearcă să-i influențeze într-un fel oarecare pentru a-și corecta aceste orientări greșite, acel cineva devine dușmanul pe care îl urăsc și îl detestă toată viața.

Această dârzenie prin care oamenii își identifică gusturile estetice cu propria viață, cu propria demnitate, este aproape generală. De aceea latinii spuneau: „De gustibus non disputandum” („Despre gusturi nu se discută”), sau cum zic românii: „Nu e frumos ce e frumos, e frumos ce-mi place mie”. Numai că acela care și-a pus ca ideal suprem viața veșnică va trebui să renunțe la tot ce aparține de firea pământească, dacă vrea să câștige veșnicia. Biblia spune clar:

„Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi, și să Mă urmeze.” (Luca 9:23)

Lepădarea de sine înseamnă smerenie, renunțarea la ceea ce este firesc, pământesc, și adoptarea a ceea ce este divin, în viața noastră. Lepădarea de sine în fiecare zi înseamnă alegerea zilnică de a trăi conform cu principiile împărăției lui Dumnezeu și a ne lepăda de principiile împărăției lui Satana.

Când ne delectăm zilnic cu muzica lumii conduse de cel rău, și o mai aducem și în locașul de închinare, trebuie să știm că acest lucru nu mai înseamnă lepădare de sine, ci este cea mai clară lepădare de Dumnezeu. Este o ofensă adusă Celui Prea Înalt, care nu s-a manifestat niciodată în biserica creștină și nici în cea precreștină (israelită) în mod absolut, cum se întâmplă astăzi.

Au fost perioade întunecate în Vechiul Testament, când unii regi (Ieroboam, Ahab, Manase) au desființat închinarea de la Templu, introducând cultul lui Baal și al Astarteei, dar Dumnezeu a scos reformatori (Ezechia, Ioas, Iosua, Iuda Macabeul) care au reintrodus închinarea la Templu după Rânduiala lui David.

Astfel de abateri și astfel de reforme au avut loc și în noua dispensațiune, dar niciodată decadența muzicii sacre nu a fost atât de generalizată și pe o durată de timp așa de mare, ca acum, în timpul sfârșitului.

Este demn de remarcat faptul că cele două documente scrise cu degetul lui Dumnezeu, care reglementează relațiile oamenilor „pe verticală și pe orizontală” au fost atacate cel mai puternic de către Satana pentru a le desființa, pentru a le scoate din practica religiei creștine și în mare măsură a reușit. În locul celor zece porunci s-a introdus teoria harului ieftin, care permite orice libertate a firii nerenăscute, mântuirea fiind doar prin har, se spune, nu prin faptele Legii. În locul Rânduiei lui David, pe calea muzicii sfinte s-a adaptat muzica tânără promovată fără nicio restricție privitoare la calitate sau interpretare.

Creștinii de azi au descoperit un alt Isus, diferit de Cel adorat de îngeri și de întregul univers, ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor. Actualul Isus este mai permisiv decât Cel biblic. Este mult mai accesibil, mai familiar și mai distractiv. Tineretul umblă la braț cu el, își dă întâlnire cu el prin localuri de petrecere, fetele declară că, fără el, ele nu pot trăi, cântându-i cu voluptate cântece de dragoste, imitând starurile de muzică ușoară ale lumii fără Dumnezeu. Iată și unele versuri:

Imnul nr. 87: „Eu am un scump Prieten
O, cât îmi e de drag
Cu zâmbet dulce în priviri
M-așteaptă-n zori, în prag
Eu fără El, nu pot trăi
Și-aș vrea sa-L am mereu
Să mergem împreună
Isus și eu.” (Text: o autoare de sex feminin)

Imnul nr. 811: „Ce bine e când tot mereu
Pe brațul Tău mă sprijin eu
Și când cu mâna-Ți mă mângâi
Și multe Tu îmi spui.”

Lucrare corală: „La pieptu-I sfânt
Capu-mi plec prea trudit
Și mâna-I simt
Mângâind fruntea mea
Pe obraz simt sărutu-I divin.”

Muzica însoțitoare a versurilor de mai sus este în perfectă consonanță cu spiritul lor: sublimarea erotică prin ritmuri de dans, de atingeri și gesturi corporale, prin dulcegării armonice.

Nu acesta este modul de închinare pe care-l așteaptă Ființa Supremă din Univers de la noi, oamenii născuți în păcat, care „bem nelegiuirea ca apa”, cum se exprima un erou al Bibliei. Adevărata închinare trebuie să se facă în „duh și-n Adevăr” (Ioan 4:24).

Pe bună dreptate, cunoscutul și regretatul pastor baptist american A. W. Tozer, deplângea decadența inmurilor religioase contemporane, astfel:

„Multe din binecunoscutele noastre cântări de laudă la adresa lui Hristos sunt superficiale și neconvingătoare. Unele sunt chiar șocante prin limbajul lor amoros și îl fac pe sufletul temător de Dumnezeu să le perceapă ca pe un fel de lingușire adusă Celui pe care nici compozitorul, nici cântărețul nu-L cunosc. Totul seamănă cu un cântec de dragoste, singura deosebire constând în substituirea unui iubit pământean cu Numele lui Hristos.” (A. W. Tozer, *Închinare și distracție*, p. 57)

„Influența spiritului erotic se simte aproape peste tot în cercurile evanghelice. Multe din cântări din anumite colecții conțin în ele mai mult gânduri erotice decât gânduri ale Duhului Sfânt. Atât cuvintele, cât și muzica sunt menite a stârni lascivitatea. Hristos este adulat cu familiaritate care trădează o necunoaștere totală a cine este El. Nu este acea intimitate plină de reverență a creștinului care Îl adoră pe Domnul lui, ci familiaritatea insolentă a iubitului carnal. (A. W. Tozer, *Idem*, p. 64)

Declarațiile de mai sus au fost făcute în deceniul șase al secolului trecut, când fenomenul desacralizării muzicii de închinare era abia apărut.

Astăzi, bisericile evanghelice sunt suprasaturate de romane voluptuoase, cântate de tineri cu aspect de oameni intrați în transă, cu priviri pierdute în depărtări, cu interpretări afectate pronunțând vocalele modificate languros, pentru a arăta cât de pătrunși sunt ei de dragostea pentru Isus.

Acompaniamentele instrumentale, în stil folk sau în stil de jazz, încununează jertfa cântării cu cel mai autentic spirit lumesc de periferie, de subkultură, de sentimentalism grosier.

În cele ce urmează, vom putea urmări lupta care se duce între Hristos și Satana pentru cucerirea inimilor omenești, prin acest puternic mijloc de modelare a caracterului, pentru viață sau pentru moarte veșnică.

Vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului a reușit să câștige teren în mod treptat degradând doar muzica. Textele literare ar fi fost mai dificil de falsificat, întrucât acestea sunt înțelese de toata lumea. Ceea ce a degradat și a falsificat cu mare succes, a fost muzica, acest limbaj subtil și foarte eficient, pe care cei mai mulți muritori nu-l înțeleg.

O jertfă amestecată cu produse divine (texte sacre) îngemănate cu produse sataniste (ritmuri și intonații lumești) nu poate fi acceptată de Dumnezeu, dar Satana o primește cu mare bucurie. Toată lumea care participă la o astfel de închinare exaltă de bucurie, doar Duhul Sfânt și îngerii sfinți se întristează și părăsesc locașul de închinare.

Aceste produse duplicitare sunt o parte din ingredientele vinului babilonian amintit în Apocalipsa 17:2: „Cu ea au curvit împărații pământului; și locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei.”

Nicio doctrină religioasă, nicio filosofie nu îmbată pe oameni, atâta vreme cât se exprimă doar prin cuvinte, adică intelectului. Singura forță spirituală care poate îmbată

conștiința este muzica pseudo-religioasă. Doar muzica poate influența afectivitatea prin hipotalamus. Doar ea poate declanșa enormul rezervor energetic al subconștientului.

Satana, marele muzician decăzut din locurile cerești, știe cel mai bine ce putere de a turmenta sufletul uman are muzica sa, mai ales prin ritm și amplificare sonoră, așa încât victimele sale să nu mai deosebească adevărul de minciună, sublimul de ridicol, lumina de întuneric, în materie de închinare.

Rânduiala lui David rămâne sigurul antidot și singura alternativă la închinarea de tip babilonian. Numai prin această rânduială divină ni se asigură prezența Duhului lui Dumnezeu, a îngerilor sfinți, a atmosferei cerești în închinare.